

РЕШЕНИЕ

№ 2132

гр. София, 02.08.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-В СЪСТАВ, в публично заседание на единадесети май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Анелия Маркова

Членове: Пепа Маринова-Тонева
Ирина Стоева

при участието на секретаря Нина Св. Гърманлиева
като разгледа докладваното от Пепа Маринова-Тонева Въззивно гражданско дело № 20211100508338 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 258 – 273 ГПК.

С решение № 195224 от 10.09.2020 г. по гр.д. № 11944/2019 г., поправено по реда на чл. 247 ГПК с решение № 20104112 от 23.04.2021 г. Софийски районен съд, 29 състав осъдил Р. Д. Н., ЕГН *****, да заплати на Л.И.В., ЕГН *****, на основание чл. 240, ал. 1 ЗЗД сумата 800 лв., представляваща главница по неформален (устен) договор за заем, сключен между страните през месец февруари 2018 г., ведно със законната лихва от 26.02.2019 г. до окончателното плащане, както и да заплати на основание чл. 244, ал. 3 вр. чл. 243 ЗЗД сумата 2 124 лв., представляваща обезщетение за нанесени имуществени вреди по собствения на ищеца л.а. „Лада 2121“ (Нива), рег. № ****, който по силата на неформален (устен) договор за заем за послужване, сключен между страните през месец март 2018 г., бил предаден на ответника за безвъзмездно ползване, ведно със законната лихва от 26.02.2019 г. до окончателното плащане. На основание чл. 78, ал. 1 ГПК ответникът е осъден да заплати на ищеца сумата 932.89 лв. - разноси по делото.

Срещу решението е подадена въззивна жалба от ответника Р. Д. Н.,

който го обжалва изцяло с оплаквания за неправилност - неправилно приложение на материалния закон, съществено нарушение на съдопроизводствените правила и необоснованост. По иска с правно основание чл. 240, ал. 1 ЗЗД липсвали доказателства кога е постигнато съгласие между страните. Ищецът ангажирал единствено гласни доказателства чрез показанията на св. Вичев, които при липсата на други писмени доказателства и при оспорванията от ответника не установили както датата на сключване на заемен договор, така и страните по договора, целта, за която е дадена сумата и кога е било уговорено връщането ѝ. Ответникът твърдял, че средствата са предоставен на друго основание, което се подкрепяло от показанията на св. Г. – касало се не за договор за заем, а за закупуване на медицински консумативи от името и за сметка на ищеца. Искът с правно основание чл. 244, ал. 3 вр. чл. 243 ЗЗД също бил недоказан и неоснователен. По делото била приета експертиза на база проформа фактура – оферта за ремонт. Не бил извършен оглед на автомобила, не било ясно в какво състояние е предаден на Н., нямало съставен протокол, съответно не се установявало от кога са настъпилите вреди и съпричастността на ответника към тях. Моли съда да отмени атакуваното решение и вместо това постанови друго, с което да отхвърли предявените искове. Не претендира разноски.

Въззиваемата страна Л.И.В. с отговор по реда на чл. 263, ал. 1 ГПК оспорва жалбата и моли съда да потвърди атакуваното решение като правилно. Претендира разноски за въззивното производство.

Въззивната жалба е процесуално допустима като подадена от надлежна страна, в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК и срещу подлежащ на обжалване съдебен акт.

За да се произнесе по основателността на жалбата, Софийски градски съд като въззивна инстанция обсъди събраните по делото доказателства съобразно чл. 235, ал. 2 и 3 и чл. 12 ГПК, във връзка с изтъкнатите доводи, при което намира следното:

Съдът е сезиран с обективно кумулативно съединени осъдителни искове - с правно основание чл. 240, ал. 1 ЗЗД за сумата 800 лв., дадена в заем от ищеца на ответника по неформален договор за заем за потребление, сключен в края на м. 02.2018 г., и с правно основание чл. 244 вр. чл. 248 вр. чл. 233, изр. 2 и 4 ЗЗД за сумата 2 124, представляваща обезщетение за имуществени

вреди, причинени по собствения на ищеца л.а. „Лада 2121“, рег. № ****, предоставен на ответника по силата на неформален договор за заем за послужване, сключен в началото на м. 03.2018 г.

Претендирана е и законната лихва върху главниците от завеждане на исковата молба в съда на 26.02.2019 г. до окончателното плащане.

В срока по чл. 131 ГПК ответникът не е депозирал отговор на исковата молба. В проведеното първо открито съдебно заседание в първата инстанция същият е оспорил исковете като неоснователни и е релевирал фактически възражения, преклудирани по силата на чл. 133 ГПК.

Съгласно чл. 269 ГПК, въззивният съд проверява правилността на първоинстанционното решение само в рамките на релевираните оплаквания, а служебно следва да ограничи проверката си само за валидност, допустимост на решението в обжалваната част и спазване на императивните норми на материалния закон (т. 1 на Тълкувателно решение № 1/09.12.2013 г. по тълк.д. № 1/2013 г., ОСГТК на ВКС).

Атакуваното решение е валидно и допустимо. Дадената неточна (непълна) квалификация на втория обективно съединен иск не обуславя недопустимост на решението в тази част, тъй като районният съд е обсъдил правопораждащите спорното право факти. Първоинстанционният съд правилно е установил фактическата обстановка по спора, поради което и на основание чл. 272 ГПК въззивният съд препраща към мотивите на районния съд, а с оглед доводите в жалбата следва да се посочи следното:

По иска с правно основание чл. 240, ал. 1 ЗЗД:

Съгласно чл. 240, ал. 1 ЗЗД, заемът за потребление е договор, с който заемодателят предава в собственост на заемателя пари или други заместими вещи, а заемателят се задължава да върне заетите суми или вещи от същия вид, количество и качество. Заемът за потребление е реален договор – същият се счита за сключен не в момента, когато между страните е постигнато съгласие едната да заеме, а другата да получи в заем, а едва когато въз основа на това съгласие заетите пари или заместими вещи бъдат предадени на заемателя. Ако съгласието предхожда предаването, договорът възниква сукцесивно – фактическия му състав е завършен едва с предаването. Договорът е неформален.

В случая от показанията на св. А.В., които съдът кредитира като достоверни и преки се установява по безспорен начин, че в края на м. 02.2018 г. ищецът, чрез св. Вучев, е предал на ответника в заем сумата 800 лв. Ирелевантно за наличието на валидно правоотношение по този договор е, че не се установявала точната дата на предаването на сумата. Всички заявени от ответника фактически възражения в първото открито съдебно заседание в първата инстанция са били преклудирани по силата на чл. 133 ГПК, както с решението си е приел и районният съд. За пълнота следва да се посочи, че твърденията на ответника сумата да му била предадена за закупуване на медицински консумативи за ищеца не се установяват нито от показанията на св. Г., нито от представените разписка и фискален бон от 2015 г.

Без значение за изхода на спора по този иск е че по делото не е установено кога ответникът е следвало да върне заетата сума, тъй като исковата молба представлява покана за плащане и с получаването ѝ от ответника вземането за главница е станало изискуемо, а лихви за забава не се претендират. При доказателствена тежест за ответника съобразно правилото на чл. 154, ал. 1 ГПК, същият не е ангажирал доказателства, а и не твърди да е върнал дадената му в заем сума, поради което искът с правно основание чл. 240, ал. 1 ЗЗД е основателен.

По иска с правно основание чл. 244 вр. чл. 248 вр. чл. 233, изр. 2 и 4 ЗЗД:

Заемът за послужване е договор, с който заемодателят предоставя безвъзмездно на заемателя една определена вещ за временно ползване, а заемателят се задължава да я върне. Договорът е реален, неформален и поначало безвъзмезден. По силата на препращащата норма на чл. 248 ЗЗД, при съответно приложение на чл. 233 ЗЗД заемателят дължи обезщетение за вредите, причинени през време на ползването на вещта, освен ако докаже, че те се дължат на причина, за която той не отговаря. Съгласно чл. 243 ЗЗД, заемателят е длъжен да се грижи за вещта като добър стопанин, като предпочита нейното запазване пред запазването на своите вещи. Законът забранява да се отстъпва заетата вещ другиму за ползване – чл. 244, ал. 2 ЗЗД, като съгласно ал. 3 на чл. 244 при неизпълнение на това задължение заемателят дължи обезщетение и за вредите, настъпили поради причина, за която той не отговаря, освен ако докаже, че те биха засегнали вещта и при

неговата изправност.

В случая от показанията на св. Н., както и от обясненията на ответника по реда на чл. 176 ГПК се установява по безспорен начин, че през м. 03.2018 г. ищецът, чрез св. Н. е предоставил на ответника безвъзмездно за послужване собствения си л.а. „Лада 2121“. През м. 10.2018 г. ответникът се обадил на свидетеля и му казал, че колата е претърпяла ПТП. Колата не била в движение, свидетелят я прибрал с „Пътна помощ“. Било счупено (изкривено) шасито, преден десен калник, гумата била спукана, джантата била изкривена, изкривен бил и капакът. Р. му казал, че колата е ударена в някакъв билборд. Съгласно обясненията на ответника, колата била ударена при ПТП, причинено от племенника му Я.К. докато пътувал към ответника да го вземе. Не били викали органите на МВР.

С оглед така установеното, правилно районният съд е приел, че този иск също е основателен. Съобразно чл. 248 вр. чл. 233, изр. последно ЗЗД, до доказване на противното се предполага, че заетата вещ е приета в добро състояние. Нито в срока по чл. 131 ГПК, нито до приключване на устните състезания в първата инстанция ответникът е твърдял, че лекият автомобил му е бил предаден с увреди по него. Обратното се установява от показанията на св. Н., който се грижел за двете МПС на ищеца и ги поддържал в добро състояние, така че при връщанията си в България ищецът да може да ги ползва. В нарушение на задължението си по чл. 244, ал. 2 ГПК ответникът е предоставил заетата вещ за ползване на трето лице, поради което и съгласно чл. 244, ал. 3 ЗЗД дължи на ищеца – заемодател обезщетение за вредите, причинени на вещта по време на ползването. Причинените по лекия автомобил вреди се установяват както от приетата и неоспорена проформа-фактура, така и от показанията на св. Н., поради което неоснователни са и доводите в жалбата вредите да не били доказани. Съгласно заключението на САТЕ, стойността за възстановяване на автомобила, определена по средни пазарни цени, възлиза на 2 618.84 лв., като в съответствие с диспозитивното начало в процеса СРС е уважил този иск до претендирания размер от 2 124 лв.

Предвид съвпадението на крайните изводи на двете инстанции, атакуваното решение следва да бъде потвърдено.

При този изход и изричната претенция, разноски се следват на

въззиваемия. Доказано направените са в размер на 200 лв. – адвокатско възнаграждение, което е заплатено в брой съгласно удостовереното в представения договор за правна защита и съдействие от 21.01.2021 г.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 195224 от 10.09.2020 г., постановено по гр.д. № 11944/2019 г. на Софийски районен съд, 29 състав, поправено по реда на чл. 247 ГПК с решение № 20104112 от 23.04.2021 г.

ОСЪЖДА Р. Д. Н., ЕГН *****, гр. София, ул. ****, **да заплати** на Л.И.В., ЕГН *****, гр. София, бул. ****, на основание чл. 78 ГПК сумата **200.00 лв.** (двеста лева), представляваща разноски за въззивното производство.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване, съгласно чл. 280, ал. 3 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____